

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodonna i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont
Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Àngel Madrià (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Colleldemont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Cal·lella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Respostes

Tots coincideixen i ho afirmen en sengles comunicats i manifestacions públiques: un dels temes que preocupa fortament pel desenvolupament i consolidació de la indústria turística de la Costa Brava és el de la inseguretat ciutadana. Tots, tots els alcaldes i consistoris dels pobles costaners estan d'acord que s'han d'unificar esforços i elaborar estratègies conjuntes d'actuació. Tots diuen i expliquen molt bé que la Costa Brava no es pot entendre com un seguit de municipis tancats en si mateixos i s'ha de començar a pensar en un tot compost per unitats. Tots, però, també, a l'hora de la realitat tenen les seves raons, vàlides, per no arribar a acords factibles, a acords que permetin concretar tot un seguit de desig d'intencions. Què ha passat? Per què no ha estat possible que es creés el consell de seguretat de la Costa Brava? Per què, una vegada més, davant de la consolidació d'un projecte comú han de tornar a sortir rèpliques i contrarèpliques parlant d'electoralisme i de pèrdua d'autonomia municipal o de capacitat de gestió? Per què, quan encara no estava tot lligat ja va haver-hi qui va donar-ho per fet a les seves autoritats competents? Per què es fa la lectura que l'afer de les pistoles dels mossos d'esquadra —no pogueren donar escorta al president Pujol a l'estranger— ha pogut influir en la decisió final dels alcaldes de CiU? Per què ara, i no pas abans, es discuteixen les dades —sempre discutibles— entorn dels índex de seguretat de la Costa Brava i de les comarques de Girona elaborades pel Govern Civil? Per què ara el Governador Civil de Girona reconeix que s'ha equivocat en presentar la proposta i anuncia que la tornarà a presentar passades les eleccions autonòmiques? Per què la nota oficial dels alcaldes diuen no al Cosell comença i acaba valorant els esforços de Generalitat i Govern Civil en el tema de seguretat ciutadana sabent que la seva decisió fa ajornar un plantejament que es tornarà a produir?

La resposta a tots aquests interrogants la dona en certa manera la Federació de comerciants de les comarques de Girona: «No volem entrar en disputes polítiques però el que és cert és que cada vegada hi ha més inseguretat ciutadana, i això sí que ens preocupa». Per què?

XUCLAMEL

A la deficient construcció del col·lector general de Girona, que pateix problemes des del dia de la seva inauguració. Una tercera part de les aigües negres va a parar al riu sense depurar, malgrat els pedaços que s'hi han fet. És un resultat força trist, per una obra inaugurada pel president de la Generalitat i pel ministre d'Obres Públiques.

MARXÍVOL

A la companyia de teatre del Maresme Colax, pel seu muntatge «Uns contes africans». Amb una obra simpàtica i senzilla, ens retornen el color i l'encant de la tradició oral i popular. La peça, que ahir va estrenar-se a Girona, ve avalada per la bona referència de crítics i escriptors.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

«Una casa al barri vell de Girona. No està enrunada però cau de vellúria i precarietat».

Olors i colors

2 de març, dimecres

La tramuntana d'aquesta nit i la que bufa encara ens regalen un matí esplèndid de sol i cel blau transparent, sense ni una ombra de núvol. Arbres, cases, muntanyes, camins i mars apareixen com si fossin acabats de pintar amb una paleta impressionista, amb colors vius, intensos. És d'aquells matins que des de Romanyà distingeixes fins i tot l'escuma blanca de la mar erissada i arribes a veure el moviment compassat de les ones blanques, sense el seu so somort, i pots contemplar la neu dels Pirineus més blanca i més blava que mai, i el massís arbrat de les Gavarres accentua la seva verdor fosca que esdevé quasi negror, tal com el descrivia Josep Pla.

3 de març, dijous

El balcó obert. L'olor de sofregit de l'arròs a la cassola dels dijous que m'arriba, em recorda altres dijous i altres arrossos. Potser el record que torna a través de les olors és dels més gratificants, encara que sigui només d'un sofregit, però també dels més fugissers i inabastables: no es pot fixar.

4 de març, divendres

Dues de les Notes al marge, les que corresponen als dos primers dies d'aquest nou mes de març, apareixen amb data de febrer, en un curiós i impossible cercle de retorn a l'inici del segon mes de l'any. Caic en el mateix error que comencem un nou any. Deu ser per un desig subconscient i, malgrat tot, involuntari de conservar el temps que irremediablement se me'n va?, o és només una qüestió de despistada rutina? És més literària la primera possibilitat, però deu ser més real la segona.

5 de març, dissabte

Arriben els figurins de la moda femenina de la propera temporada de primavera-estiu. Ja és temps de conèixer les novetats dels creadors francesos i italians. Flors més flors en els vestits competiran amb les flors de parcs i jardins. Les fidels i constants camèlies blanques de Chanel ja gairebé no destaquen al costat de les grans roses de Sche-

rrer. Ives Saint-laurent reproduceix els lliris blaus del milionari quadre de Van Gogh en una brusa de pedreria magnífica, i per mitjà de les seves mans les obres cubistes de Braque es converteixen en extravagants i voleiadissos vestits-quadre en blanc i negre i per a la nit. Scherrer, en canvi, s'inspira en Fragonard i omple els seus models de sedes i llaçades de totes mides i de pàl·lids colors pastel en honor del pintor de la paleta de núvol. Tot plegat un bigarrat mostrari de teixits i línies d'inspiració pictòrica, que o bé demostra la connexió entre les arts plàstiques i la moda, o bé suposa una manca d'idees en el món de l'alta costura. L'efecte, però, és brillant i suggeridor; i Dior i Valentino continuen seduïnt amb els seus sastres perfectes i els seus brocats nocturns.

7 de març, dilluns

Una casa al barri vell de Girona. No està enrunada, però cau de vellúria i precarietat. Els porticons de les finestres són gairebé tots oberts, però la majoria tenen vidres trencats o senzillament no tenen vidres. A l'interior unes rodes de bicicleta amuntegades, uns vells cortinatges, un home gran que es mou com si fes de director d'una orquestra inexistente. Del casalot en surten les notes d'una simfonia que no identifico, Mozart potser. El marc és idoni per a aquella música, però és terriblement decadent, com la major part de les cases del barri vell de qualsevol ciutat. L'exposició sobre les Noves ciutats velles mostra la preocupació dels Ajuntaments de recuperar els centres històrics urbans. A Girona, a més, s'hi instal·larà la Universitat, que ja hi és en bona part des de fa uns dotze anys. És suficient, però, la Universitat i la gent que arrossega per revitalitzar tot un barri vell? Ja fa anys que Girona ha desplaçat el seu centre, i aquest fet, que no deu pas ser fruit de l'atzar, potser sí que ja és irreversible.

8 de març, dimarts

Jornada internacional de la dona treballadora. Hauríem anat més bé si avui haguéssim celebrat la Jornada internacional de l'home (del mascle, s'entén) treballador? Probablement tampoc.

LA GIRA

J.N. Santaulàlia

El sexe dels astres

L'espectacle del cel estrellat de la nit sol projectar la ment dels humans cap al misticisme i la transcendència. Especialment quan els humans en qüestió van tips i no tenen res a fer. Avui, trobant-me jo en aquesta feliç situació ocupacional i digestiva, he mirat la immensa volta nocturna i m'he interrogat sobre l'origen de la Vida, mentre les constel·lacions, fora i dins dels meus ulls, fulguraven i crepitaven com les brases d'un foc immemorial. Però les estrelles, distants i impassibles, callaven altivament. Davant el mutisme estel·lar, he hagut d'escorcollar les golfes de la memòria per trobar-hi una resposta. Llavors he recordat un article que vaig llegir fa un temps, que tractava de la panspermia o (panspèrmia).

Sota la tapa d'aquest magnífic nom, hi

ha una suggestiva teoria de l'origen o, més precisament, de la transmissió de la Vida a l'univers. Segons aquesta teoria, els planetes viuen i moren transmetent-se la vida per generacions. I el corrent vital que els anima es desplaça per l'espai seguint una estratègia quasi bisexual de reproducció.

Astres vivents projecten cap a l'exterior, abans de morir i esdevenir àrids deserts de cendra, tot de núvols errabunds de pols contenint partícules vives: com exèrcits d'espermatozous espacials.

L'univers, solcat d'una banda a l'altra per aquests núvols siderals d'esperma, ha estat escenari de múltiples i meravelloses fecundacions intergalàctiques. La pols viva procedent d'aquestes enormes ejaculacions còsmiques —que de vegades són explosions fabuloses— viatja per l'espai du-

rant temps i temps, fins que cau a l'atzar sobre un altre planeta, inert, pacient i rodó com un gran òvul femení. L'esperma pòstum de l'astre patern, aleshores, es diposita sobre el sòl de la mare terra i, si les condicions són propícies i l'òvul ja està madur, comença la gran fecundació.

D'aquest acte d'amor immensurable en neixen, amb el temps, els arbres i les flors, les meduses i els diplodocus, les sargantanes, els espàrrecs de marge, els senglars i les cuques de llum. Fills tots d'una mateixa pols, germans d'una gran aventura.

I també en neix l'Home, l'única criatura que, havent sopat, és capaç de mirar el cel de la nit, raonar confusament i sentir, de sobte, l'enyorança dels astres difunts que ell perpetua amb la sang.